

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **DRX-INVEST s.r.o.**, so sídlom Brigádnicka 2, 040 01 Košice, IČO: 36 217 875, zastúpený JUDr. Bartolomejom Kaščákom, advokátom so sídlom M. R. Štefánika 171, 093 01 Vranov nad Topľou, proti žalovanej: **MAPIER INVEST, spol. s r.o.**, so sídlom Herlianska 547, 093 03 Vranov nad Topľou, zastúpená JUDr. Mikulášom Drobňákom, advokátom so sídlom Sídlisko I 997, 093 01 Vranov nad Topľou, **o určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 9 C 18/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. januára 2013, sp. zn. 5 Co 15/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej aj „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 15. decembra 2011 č.k. 9 C 18/2005 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. X., k. ú. Č. a vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení uviedol, že pôvodný žalobca SLOVENKA Vranov s.r.o. uzavrel so spoločnosťou ILaS spol. s r.o. kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod predmetných nehnuteľností na pôvodného žalobcu. Na základe tejto kúpnej zmluvy Obvodný úrad, katastrálny odbor vo Vranove nad Topľou povolil vklad vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam a pôvodný žalobca bol zapísaný ako vlastník sporných nehnuteľností. Rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva bolo neskôr zrušené a opätovne bol ako vlastník sporných nehnuteľností zapísaný predávajúci ILaS spol. s r.o.,

ktorý zmenil obchodné meno na LUKAPOL s.r.o., kde následne v rámci konkurzného konania predmetné nehnuteľnosti vydražil I.a tieto následne previedol na žalovanú. Žalobca vstúpil do konania na miesto pôvodného žalobcu na základe zmluvy označenej ako kúpna zmluva zo dňa 19. apríla 2005 uzavretej medzi pôvodným žalobcom, zastúpeným likvidátorom spoločnosti, a žalobcom. Samotný žalobca podľa súdu prvého stupňa uviedol, že sa nejednalo o kúpnu zmluvu, ale o zmluvu, ktorú podľa obsahu je potrebné posúdiť ako zmluvu smerujúcu k likvidácii spoločnosti, t.j. k prevodu práv uplatnených v súdnom konaní, s poukazom na skutočnosť, že pôvodný žalobca bol následne z obchodného registra vymazaný ku dňu 19. augusta 2008. Súd prvého stupňa ďalej poukazuje na skutočnosť, že žalobca svoje postavenie v konaní odvodzuje od zmluvy označenej ako kúpna zo dňa 19. apríla 2005, ktorou na neho pôvodný žalobca, aj podľa vyjadrenia žalobcu, ale aj ako to vyplýva zo samotnej zmluvy, previedol v čase, kedy už nebol zapísaný ako vlastníik predmetných nehnuteľností, len právo na uplatňovanie práva o určenie vlastníckeho práva a nie samotné vlastnícke právo. Súd prvého stupňa má za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal nadobudnutie vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam.

Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 23. januára 2013 sp. zn. 5 Co 15/2012 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 O.s.p. Podľa odvolacieho súdu súd prvého stupňa vykonal v predmetnej veci rozsiahle dokazovanie, z ktorého vyvodil správne skutkové zistenia a vec aj správne právne posúdil. Námietku žalobcu vzťahujúcu sa k nesprávnemu právnenému posúdeniu zmluvy z 19. apríla 2005 s tým, že táto zmluva je riadnou kúpnu zmluvou, ktorá zakladá jeho vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, považoval za nedôvodnú a ani zámena účastníkov konania po uzavretí zmluvy, pripustená uznesením súdu prvého stupňa, to podľa odvolacieho súdu nezmení. Odvolací súd uviedol, že je potrebné zmluvu uzavretú medzi pôvodným žalobcom a terajším žalobcom vykladať nielen podľa jazykového vyjadrenia, ale tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Obaja účastníci zmluvy pri jej uzatváraní si boli vedomí, že predmetné nehnuteľnosti sú zapísané v katastri nehnuteľností vo vlastníctve žalovanej, ako aj skutočnosti, že nadobudnutiu vlastníctva žalovanej predchádzalo rozhodnutie správneho orgánu o zrušení vkladu vlastníckeho práva v prospech pôvodného žalobcu. V čase uzatvorenia zmluvy preto prejav vôle predávajúceho (pôvodného žalobcu) nemohol podľa odvolacieho súdu smerovať k vzniku, zmene alebo zániku tých práv a povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú, teda k reálnemu prevodu vlastníctva

nehnutelnosti na kupujúceho (terajšieho žalobcu). Vzhľadom na existujúci právny stav v čase uzatvorenia zmluvy nemohlo byť podľa odvolacieho súdu vôľou pôvodného žalobcu previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ale len právo vlastníctva sa domôcť. Konštatoval, že z tohto dôvodu súd prvého stupňa dospel k správne záveru ak konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie vlastníctva k nehnuteľnostiam, pokiaľ toto odvádza len zo zmluvy uzavretej so svojím právnym predchodcom. Rovnako právne irelevantné sú podľa odvolacieho súdu aj námietky žalobcu týkajúce sa nezákonného vlastníctva žalovaného, nakoľko predmetom tohto konania je určenie vlastníckeho práva žalobcu a nie žalovaného, preto dôkaznou povinnosťou žalobcu bolo preukázať nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnostiam. K žalobcom uvedenej odvolacej námietke, že ide o nadobudnutie vlastníctva skutočnou a dobromyseľnou držbou od 25. júna 1996, odvolací súd uviedol, že ide o novú skutočnosť, ktorá nemôže byť odvolacím dôvodom pre nenaplnenie § 205a ods. 1 O.s.p. a konštatoval, že aj v prípade, keby zmluva medzi pôvodným žalobcom a terajším žalobcom mala byť považovaná za zmluvu oprávňujúcu žalobcu na vstup do držby, nešlo by o vstup dobromyseľný, pokiaľ spor o vlastníctvo pretrvával.

Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním z dôvodu, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a to tým, že odvolací súd prejednal vec bez nariadenia pojednávania a bez toho, aby mu umožnil sa k tejto argumentácii vyjadriť. Odvolací súd podľa neho v rozpore s § 205 ods. 1 a 2 písm. d/, f/ O.s.p. a § 205a ods. 1 O.s.p. argumentáciu ohľadom skutočnej držby nehnuteľnosti zo strany pôvodného kupujúceho označil ako skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa a tiež argumentáciu o neplatnosti kúpnej zmluvy žalobcu a o nezákonnosti pri dražbe považoval bez bližšieho ozrejmenia za irelevantnú. Žalobca má za to, že je preukázané, že pre tvrdenie o pokojnej, nerušenej a dobromyseľnej držbe žalovaných nehnuteľností v prospech žalobcu (resp. kupujúceho) od 25. júna 1996 bolo predmetom dokazovania v zmysle zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 18. novembra 2009, avšak túto skutočnosť opomenul vyhodnotiť vo svojom rozsudku z 15. decembra 2011 súd prvého stupňa a preto jej nerozvedenie v podanom odvolaní nemožno podľa žalobcu posúdiť ako skutočnosť alebo dôkaz, ktorý nebol uplatnený pred súdom prvého stupňa. Odvolaciemu súdu vyčítal, že mylne interpretuje ním doložený dôkaz o dobromyseľnosti držby ako nový dôkaz v zmysle § 205a ods. 1 O.s.p. Žalobca v dovolaní uvádza, že odvolací súd bez vecnej a právnej súvislosti ako právne irelevantné

odmietol jeho tvrdenia o tom, že žalovaná je zapísaná na liste vlastníctva ako vlastník na základe neplatnej zmluvy a nezákonného postupu, ku ktorému došlo pri dražbe žalovaných nehnuteľností.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva žalobcu na procesnú ochranu v súdnom konaní a nebola mu odňatá možnosť konať pred súdom a tak navrhla dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ani rozsudok vydaný vo veci, v ktorej by už dovolací súd vyslovil právny

názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Napadnutý rozsudok nie je ani rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 3 O.s.p.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/ až písm. e/ a písm. g/ O.s.p. žalobca nenamietal a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a v ňom vytýkaných nedostatkov, dovolací súd sa osobitne zamerl na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalobca v dovolaní namieta, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom

súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c) ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Z vyššie citovaných ustanovení § 214 ods.1 a 2 O.s.p. vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd.

V danom prípade: a/ odvolací súd dospel k záveru, že netreba zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa nerozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a d/ nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie.

Pokiaľ žalobca namieta, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. – nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a rozhodnutia najvyššieho súdu,

napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá. I keby tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (najvyšší súd) súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Ak súd v procese dokazovania nevykoná dokazovanie určitým dôkazným prostriedkom takým spôsobom, ktorý predpisuje zákon, dochádza k tzv. inej (v § 237 O.s.p. neuvedenej) vade. Takáto vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), prípustnosť dovolania ale nezakladá (porovnaj napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 266/2009).

Žalobca v dovolaní tiež namietal, že rozhodnutia oboch súdov nižšieho stupňa sú pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné, čím mu taktiež bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Vychádzajúc zo Stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 o zmätočnosť v zmysle § 237 O.s.p. ide iba vtedy, keď je dôsledkom procesného postupu, ktorý je nesprávny v tom zmysle, že pri ňom nebola zachovaná právnym poriadkom stanovená procedúra prejednávania veci. Nie každá nesprávnosť, ku ktorej dôjde v občianskom súdnom konaní, je ale procesnou vadou (vadou procedúry prejednávania veci), prípadne procesnou vadou dosahujúcou (až) intenzitu, ktorú považuje za relevantnú uvedené ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku.

Odôvodnenie rozhodnutia je obsahovou náležitosťou písomného vyhotovenia rozhodnutia, ktoré má v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. stručne, jasne, výstižne a presvedčivo uviesť, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, ako sa vyjadril žalovaný, a vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval súd za (ne)preukázané, z ktorých dôkazov (ne)vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil.

Požiadavka, aby rozhodnutie bolo riadne odôvodnené, patrí medzi základné atribúty spravodlivého procesu. Jej účelom je medziiným zabezpečiť transparentnosť, legitimitu a kontrolovateľnosť súdneho rozhodovania. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. To však bez ďalšieho neznamena, že nedostatočné (nepreskúmateľné) odôvodnenie rozhodnutia predstavuje dôvod, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho.

Prihliadajúc na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvého stupňa) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a preto ho možno považovať za preskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (1/ čoho sa žalobca domáha a z akých dôvodov, 2/ aké je stanovisko žalovanej k žalobe, 3/ aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, 4/ aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), 5/ aké právne normy na vec aplikoval, 6/ ako tieto normy vyložil, 7/ ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, 8/ aké právne závery vyplývajú vo vzťahu k podanej žalobe), súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa napĺňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. Odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 2 O.s.p.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu, pre zdôraznenie jeho správnosti poukázal na uvedené skutočnosti. Vysporiadal sa aj s odvolacími námietkami žalobcu.

Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zrozumiteľne a podrobne objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu (viď v podrobnostiach odôvodnenia rozsudkov), nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003).

Keďže v dovolacom konaní sa nepreukázala ani existencia vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia nemožno vyvodiť.

Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že žalobca namieta nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne skutkové zistenia, k uvedeným námietkam treba uviesť, že ak je dovolanie neprípustné podľa § 238 O.s.p., dovolací súd sa nemôže zaoberať vadami vychádzajúcimi z dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. V zmysle ust. § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo o sebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého stupňa a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Zároveň je potrebné osobitne uviesť, že § 237 O.s.p. spája prípustnosť dovolania výlučne len so závažnými procesnými vadami, a s výhradne tými, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť. Iné procesné vady (procesné vady inej povahy, než sú vady taxatívne vymedzené v § 237 O.s.p.) a tiež iné nesprávnosti než sú vady postupu súdu v konaní (napríklad nesprávnosti, ku ktorým došlo v rámci právneho posudzovania veci), nezakladajú prípustnosť

dovolania podľa tohto ustanovenia. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nemôže založiť. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako *mimoriadny* opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. I keby teda tvrdenia žalobcu boli opodstatnené (dovolací súd sa nimi z tohto hľadiska nezaoberal), ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia (výroku), nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O takýto prípad ale v tejto veci nejde. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúvaniu.

Vzhľadom na uvedené obmedzilo sa dovolacie konanie iba na fázu zisťovania podmienok prípustnosti dovolania a nemohlo pokročiť do ďalšej fázy, t.j. preskúmania vecnej správnosti napadnutého rozsudku, ktorú nesprávnosť dovolaním žalobca namieta.

Keďže prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 a v dovolacom konaní neboli zistené dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutou časťou rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska jej vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky však žalovanej žiadne trovy

dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie (§ 151ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. marca 2016

JUDr. Ľubor Š e b o, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Vanda Šimová